

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α'

ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

ΑΜΥΝΤΑΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

ΑΜΥΝΤΑΣ

Εἰς ἡμᾶς ὦ! πόσον εἶσαι, ποιμὴν φίλε, φθονητός!
 Κλῆρος εἶναι πατρικός σου ὁ παράδεισος αὐτός.
 Εἰς τὴν χλόην τὴν παχεῖαν τῶν ἀρχαίων σου δασῶν,
 εἰς τοῦ ῥύακος τὴν ὄχθην τὴν φλογέραν σου φυσῶν,
 βλέπεις σίτου πεδιάδες νὰ κυμαίνωνται χρυσαῖ,
 βλέπεις ἄμπελοι τοὺς λόφους νὰ κοσμῶσι περὶ σέ.
 Εἰς φιλήματα ζεφύρων κυματοῦσι τὰ σπαρτὰ,
 ὅπου ἡ ἀμνάς σου βόσκει καὶ ὁ τράγος σου σκιρτᾷ,
 καὶ ὁ ταῦρος προηγεῖται τῆς ἀγέλης σοβαρός.
 Τὰς στιλπνάς πινακωτάς σου πληροῖ γάλα καὶ τυρός.
 Λευκὴ λάμπ' εἰς τοὺς ταλάρους ἡ μιζίθρα ἡ νωπὴ,
 κ' εἰς καλάθους καλλιπλόκους γλυκεῖς βρίθουσι καρποί.
 Μ' ἄνθη τῶν ἀγρῶν σέ στέφει ἡ καλὴ Ἀμαρυλλίς,
 καὶ τὸ βλέμμα της σ' εὐφραίνει, καὶ τὰ χεῖλη της φιλεῖς.
 Ἄλλ' ἐγὼ καθὼς τὸ φύλλον ποῦ ἐμάρανε χειμῶν,
 ἐρημοπλανῆς στενάζω, ξένος μεταξὺ ὑμῶν.
 Μοὶ ἀφῆρεσεν ἡ μοῖρα καὶ τὴν μάνδραν καὶ τὰς βοῦς·
 μ' ἄφησε γυμνοὺς τοὺς βράχους, καὶ τοὺς ῥύακας βωβούς.
 Δὲν μοὶ μένει οὐδὲ βρύσις ἡ ἀμνάς νὰ ποτισθῇ,
 οὐδ' ἀμνάς μοὶ μένει πλέον εἰς τὴν βρύσιν νὰ λουσθῇ.
 Ποῦ αἱ λιπαραὶ βοσκαί μου, ποῦ τὰ δάση τὰ καλά;
 Ποῦ ἡ χλό' ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς Εὐάνθης νὰ γελᾷ;

Στεῖραι εἶν' αἱ πεδιάδες, ἐρημίαι τὰ βουνά·
 ὁ ποιμὴν φυγὰς εἰς ξένα περιφέρεται, πεινᾷ·
 οὐδ' ἡ ποιμενὶς ἀκούει τὸν αὐλὸν τοῦ δυστυχοῦς,
 νὰ ἐγείρ' εἰς τὰς κοιλάδας ἀποκρίσεις τῆς ἡχοῦς.
 Ἡ ἀλγοῦσά του καρδία τρώγεται ὑπὸ γυπῶν,
 καὶ τὰ χεῖλη του πικραίνουν τὸν γλυκύτερον καρπὸν.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Ἡ βαρεῖα συμφορά σου, ὦ πολύπλαγκτε ποιμὴν,
 συμπονοῦσχν εὐσπλαγχνίαν διεγείρει παρ' ἡμῖν.
 Στερηθεῖς τῶν σῶν κοιλάδων, τῶν ποιμνίων, τῆς νομῆς,
 βλέπεις καὶ φθονεῖς δικαίως ὅσα ἔχομεν ἡμεῖς.
 Πικρὸν θῦμα δυστυχίας εὐτυχεῖς ἂν ἀπαντᾷ,
 διπλασίως ἢ χαρά των τὴν καρδίαν του κεντᾷ.
 Ἀλλὰ τίς τῆς συμφορᾶς σου ὁ παραίτιος αὐτῆς;
 Ὁ τὸ ποίμνιον πατάξας, τὸν ποιμένα τρώσας τίς;
 Ἴσως λύκος νυκτοβάμων, ἴσως λέων τῶν δρυμῶν;.....

ΑΜΥΝΤΑΣ

Ἦν θηρίον ὑπὲρ λύκους, ὑπὲρ λέοντας ὠμόν.
 Σπλάγχνα ἔχουσιν οἱ λύκοι, καὶ οἱ λέοντες στοργήν,
 ἐν ᾧ τούτου ἡ σκληρότης φέρει φρίκην εἰς τὴν γῆν.
 Ἀντηχεῖ εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς φωνῆς του ἡ βροντή·
 φλόξ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του εἰς τὰ σκότη κυματεῖ,
 εἰς αἱμάτων ἐμβατεύει ἀποτρόπαιον ῥοήν,
 κ' ἡ πνοή του ἀποσβέει τὴν χαρὰν καὶ τὴν ζωήν.
 Κορεσθὲν αἱμάτων, ρέγχει ἀδρανὲς, καὶ κατοικεῖ
 τόπον ὅστις νὰ καλῆται πόλις ἤκουσα ἐκεῖ.
 Πάντες ἔλεγον πῶς εἶναι κατοικία ἡδονῆς,
 πλὴν δὲν ἔλεγε, νομίζω, τὴν ἀλήθειαν κἀνείς.

Τί κατήφεια, τί σκότος εἰς τοὺς δρόμους τοὺς στενοὺς,
ὅπου θλίβεται τὸ στῆθος καὶ πιέζεται ὁ νοῦς!

Ὑπουργὸς ὁ δόλος ἔρπει, ψεῦδος κατοικεῖ ἐκεῖ,
καὶ μ' ἀφήρει τὴν πνοήν μου ἢ χρυσῇ των φυλακῇ.

Πόσον εἰς τῶν ἐλευθέρων λόφων μου τὰς κορυφὰς
πόσον εἶχον ἀγνοτέρας, γλυκυτέρας τὰς τρυφάς!

Εἰς τὴν χλόην κατεκείμην εἰς σκιάν τῶν φυλλιρῶν,
καὶ ὠδήγει ὁ αὐλὸς μου τῶν νυμφῶν μας τὸν χορὸν,

καὶ ἡ θεὰ τῶν ποιμνίων, τῶν βοῶν μου, τῶν αἰγῶν
ἀπεκοίμιζε τὸν πόνον τῶν ἀρχαίων μου πληγῶν,

ὅτ' ἐκ τῶν δασῶν θηρία, τοῦ θηρίου ὑπουργοὶ,
μετὰ μυκηθμῶν ἐπῆλθον, κ' αἶμ' ἀνέβλυσεν ἡ γῆ.

Ὡς ἐφάνησαν, ὁ ταῦρος, πρωτοστάτης τῶν βοῶν,
τόσον μέγα καὶ ἀγρίως ἐμυκήσατο βοῶν,

ὥστε ἔσεισε τοὺς λόφους ἢ φωνὴ ἢ φοβερά,
καὶ τις προμηνυομένη μᾶς ἐφάνη συμφορά·

καὶ ὁ ταῦρος, ὃν σοβοῦντα παντοῦ εἶχον ὀπαδὸν,
πρὸς τοὺς βράχους, τρέμων ὅλος, ἔφυγεν ἀποπηδῶν·

καὶ τῆς παχυσκίου γραίας, τῆς χιλιετοῦς δρυὸς,
ἀπεκλάσθη εἰς τῶν κλάδων, καὶ ἐρράγη ὁ φλοιός.

Ἐφθασαν φυσῶντες φλόγας, κ' ἡ τερπνὴ μου πεδιάς
λίμνη ἔγινεν αἱμάτων καὶ βορὰ πυρκαϊᾶς.

Ἡ παμφάγος μάχαιρά των, ὁ ἀνόσιος δαυλὸς
χαρὰς πάσης κ' εὐτυχίας μ' ἀπεγύμνωσ' ἐντελῶς.

Πρὶν, τῶν προβειῶν ἀφήνων τὴν στρωμνὴν τὴν ἀπαλὴν,
δι' ἀσμάτων ἐχαιρέτων τὴν χρυσὴν ἀνατολὴν,

κ' ἡ τὰς αἰγὰς τὰς σκιρτώσας ἔφερον εἰς τὸ βουνόν,
ἢ τὸ ἄροτρον ὠδήγουν, ἄδων τὸ ἐωθινόν·

τὸ δ' ἐσπέρας, ὅτ' ἤρχόμην εἰς τὸν οἶκον κεκμηκῶς,
πηδῶν, σείων τὴν οὐρὰν τοῦ μ' ὑπεδέχετ' ὁ Λευκός.

Τράπεζα ζεστῆς σανίδος παρετίθετο λευκή,
 ἔπου ἔρρεε τὸ γάλα καὶ τὸ μέλι τὸ γλυκὺ,
 ἔπου σύκων πυραμίδες, σμαραγδίνων σταφυλῶν,
 καὶ λοιπῶν τοῦ φθινοπώρου προϊόντων τῶν πολλῶν.
 Ἦτον τάπης μου ἡ χλόη, ἦτον στέγη μου καλὴ
 ἡ πελέα, ἦν ἀκόμη ἡ καρδιά μου φιλεῖ,
 κ' εἰς ἣν εἶχον ἐγχαράξει ἐν περιπλοκῇ μιᾷ
 τοῦ Εὐάδνη καὶ Ἀμύντας τὸ Εὐμόνον καὶ τὸ Α.
 Ἦ δὲ φλόξ ἡ ἀδδηφάγος τῶν φρικτῶν πυρκαϊῶν,
 τοῦ δεσμοῦ ἐφείσθη τούτου τῶν πιστῶν μας καρδιῶν·
 τὰς λαμπρὰς φαγοῦσα χώρας, τὰ πεδία τὰ χρυσᾶ,
 ἔπαυσεν, εἰς τὴν πετέαν ἀφίχθεῖσα, νὰ φυσᾷ.
 Μόνος ἦδη θησαυρός μου μέν' ἡ ῥάβδος μου αὐτὴ,
 ἦν μοι εἶχε πρὶν δωρήσει ἡ Εὐάδν' ἡ ποθητὴ.
 Ἔλαβ' ἐπὶ τούτῳ κλάδον τῆς πετέας στερεόν,
 καὶ διέπλεξε τὴν ἄκραν δι' αὐτῶν τῶν ταινιῶν.
 Μοὶ τὴν ἔδωκε καὶ εἶπεν· «Ὡς δὲν λύονται αὐταί,
 κ' οἱ δεσμοὶ ἅς μὴ λυθῶσι τῆς καρδίας μας ποτέ.»
 Ποῦ πλανᾷτ' ἐκείνη τώρα; Γυμνητεύει καὶ πεινᾷ;
 Τῇ ἐπέκλωσεν ἡ μοῖρα ὅσα κ' εἰς ἡμᾶς δεινὰ;
 Περιφέρεται κ' ἐκείνη εἰς τὴν ξένην ὥς ἡμεῖς,
 καὶ ὁμοίως καταψύχει καὶ αὐτὴν χειμῶν δριμύς;
 Ὅπαδὸν καὶ σύντροφόν της πάντοτ' ἔχει τὸν κριὸν
 ὃν τῇ εἶχον ποτὲ δώσει παχὺν, μέγαν, κεραόν,
 οὗ τὰ κέρατα, εἰς σχῆμα τῶν σαλπίγγων τῶν κυρτῶν,
 μ' ἄνθη ἔστεφε, κ' ἐχρύσου τὴν αὐγὴν τῶν ἐορτῶν;
 Ὅταν τὸν αὐλὸν λαμβάνῃς εἰς τὰς χεῖρας τὰς χρυσᾶς,
 κ' εἰς τὰ χεῖλη σου τὸν φέρῃς καὶ μελωδικῶς φυσᾷς,
 τότε ἄρα μνημονεύεις, φίλῃ ποιμενίς, κ' ἐμοῦ,
 ὅστις εἶχον τὸν τρυπήσει εἰς καλὰμην ποταμοῦ;

ὦ τοῦ παρελθόντος βίου!

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

ὦ ποιμήν μου, μὴ λυποῦ.

Μεθ' ἡμῶν, ἔλθε, συσκήνει καὶ συσσίτει τοῦ λοιποῦ.
 Τὰς μεγάλας συμφοράς σας τώρα ἐννοῶ σαφῶς.
 Γέρων ἦλθ' ἐπιδημήσας ἐκ τῆς χώρας σας σοφός.
 Τὸ μαρτυρολόγιόν σας οὗτος διηγήθη πᾶν,
 οὗ ἄς προφυλάττη πάντα φίλον του βοσκὸν ὁ Πᾶν!
 Καὶ μᾶς εἶπεν ἔτι ὅτι διὰ ξύλων καὶ δοκῶν
 μετ' ἀνδρείας τὸ θηρίον προσβαλόντες τὸ κακόν,
 εἰς τὰς σάρκας του καιρίας κατεφέρατε πληγὰς,
 δι' ἃς σὺ μετριοφρόνως, εὐτολμε ποιμήν, σιγᾷς.
 Μὴ νομίσης ὅμως μόνον ὅτι χύνει ἐφ' ὑμῶν
 ἡ ἀγρία εἰμαρμένη τὸν πυρώδη της θυμὸν,
 οὔτε διακρίν' ἡ μοῖρα μεταξὺ μικροῦ καὶ μή·
 ὥς ὁ ξυλουργὸς τὴν θάμνον καὶ τὴν δρυὶν ὕλοτομεῖ.
 Εἶχον ἀπαλὸν ἀρνίον μὲ λευκὴν τὴν προβειάν.
 Διὰ τὴν Ἀμαρυλλίδα τὸ ἐτήρουν δωρεάν.
 Μ' ἔθελγε διὰ τῶν δύο νοημόνων ὀφθαλμῶν,
 κ' ἤκουον τὸ βέλασμα τοῦ προσφιλέσ μοι ὡς ψαλμόν.
 Μόνος ἔκοπτον τὸ χόρτον δι' αὐτὸ τὸ τρυφερόν,
 καὶ τῷ ἔδιδον νὰ πίνη ἐκ τοῦ κοίλου τῶν χειρῶν.
 Πλὴν χθὲς λύκος ἐκ τοῦ δάσους τοῦ ἀπέναντι πηδῶν,
 κατεσπάραξ' ἐν τῷ ἅμα τὸ ἀρνίον μεληδόν.
 Καὶ ταχέως μὲν τὸ τέρας εὔρε θάνατον πικρόν,
 πλὴν τί τ' ὄφελος; Δὲν ἦτο τὸ ἀρνίον μου νεκρόν;
 Τοὺς ωραίους ὀφθαλμούς του ὑγροὺς εἶδα τοὺς γλυκεῖς·
 κ' ἐγὼ ἔκλαυσα. Τὸ εἶχον ἄθλον λάβει μουσικῆς,
 ὅτ' εὐτύχησα εἰς πάλην νὰ νικήσω τραγωδῶν
 τὸν Μελάμποδα, τὸν μέγαν τῶν ποιμένων ἀοιδόν.

Αὐτὸν ἔπρεπε ν' ἀκούσης, καὶ πῶς ψάλλει νὰ ἰδῇς.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Λοιπὸν ψάλλεις, Μελικέρτα ;

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Σὺ, Ἀμύντα, τραγωδεῖς ;

Ἐγὼ ψάλλω.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Κ' ἐγὼ ψάλλω.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Ἐλθὲ τότε μετ' ἐμοῦ·

ἄς καθήσωμεν εἰς χεῖλος τοῦ φλυάρχου ποταμοῦ,

ὅστις ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας ῥέει ὡς χυτὸς χρυσὸς

ὅπου παρὰ τὴν πελέαν περιπτύσσεται κισσός·

εἰς τὸ σπήλαιον πλησίον ἃς καθήσωμεν ἐκεῖ,

ὅπου ἡ σκιά παχεῖα, καὶ ἡ δρόσος κατοικεῖ.

Ἐκεῖ ἄγωμεν. Εἰς χόρτον θὰ στρωθῶμεν ἀπαλόν,

κ' ὑπὸ βρίθουσιν σκιάδα ἐκ γενναίων σταφυλῶν,

θὰ ῥυθμίσωμεν τὰ μέλη πρὸς τῆς λύρας τὰς χορδάς·

κ' ἐγὼ μὲν αὐτὰς θὰ πλήττω, σὺ δὲ ψάλλε τὰς ᾠδάς.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Ἄς καθήσωμεν. Πολλάκις διὰ τῶν μελωδιῶν

κατευνάζονται οἱ πόνοι οἱ πικροὶ τῶν καρδιῶν.

Λάβε τὴν καλήν σου λύραν· Συμφωνία φιλική

τῶν ψυχῶν εἶν' ἰατρεῖον καὶ πανάχιον γλυκύ.

«Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,

καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.

Εἰς ἐν ὅλῃ συνελθοῦσαι,

καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,

συνήρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Τίς ὁ μέλας οὔτος λόφος,
 κ' ἡ ἀγρία πεδιάς;
 Πέριξ μου τὰ πάντα ζόφος,
 καὶ ὁ ῥύαξ ὑποκώφως
 ὀρηνῶν φεύγ' εἰς τὰς σκιάς.
 ὦ τῶν πρῶην μου κοιλάδων,
 τῶν πεδίων τῶν τερπνῶν,
 ὅπου μεθ' Ἀμαδρυάδων
 ἔπλεκον χοροὺς, προσάδων,
 καὶ τὰς Μούσας ἐξυπνῶν!

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
 καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
 Εἰς ἐν ὅλαι συνελθοῦσαι,
 καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
 συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Ῥύαξ ὅστις κελαρίζει
 εἰς τοὺς χάλικας ἡδῦς,
 καὶ ἄν χλόην διασχίῃ
 ὅμως ξένην γῆν ποτίζει,
 δι' ἐμὲ εἶν' ἀηδής.
 Ἐν ᾧ χεῖμαρρος ἄν τρέχῃ
 καὶ εἰς βάθος ἀχανές,
 τὸν ἀγρόν μου ὅταν βρέχῃ,
 φαίνεται μοι ὅτι ἔχει
 μέγα τι καὶ εὐγενές.

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
 καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.

Εἰς ἐν ὅλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Τὸ καλύβιον, ἀχύρων
ἔχον στέγασμα λιτὸν,
οἴκων ἀργυροπορφύρων
δὲν μοὶ ἦτον οὐδὲ χειρόν
οὐδὲ ἦττον ποθητόν.
Δός μοι πάλιν τοὺς ναρκίστους
τῆς αὐλῆς μου, τὸν κισσόν,
κ' ἔχε σὺ τοὺς παραδείστους,
τὰς στοὰς τὰς πολυχρύστους
τῶν πλουσίων αἰθουσῶν.

—

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἐν ὅλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Πῶς ἐδὼ ἡ αὖρα πνέει
ὥς στενάζουσα ψυχῇ;
Διατί ὁ ῥύαξ ῥέει
ἄγριος, καὶ ὥς ἂν κλαίῃ,
καὶ ὥς ἄχ ἂν ἀντηχῇ;
Διατί τῆς ἀηδόνος
ἡ μελίρρυτος φωνή,

ἤδη, ὅταν κλαίω μόνος,
κόπτεται, καθὼς ὁ στόνος
τῆς καρδίας ποῦ πονῇ ;

—

Κλαίετε, ὦ φίλοι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἓν ὅλοι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Λάλε χελιδὼν, δὲν κτίζεις
ἔπου πρὶν τὴν φωλεάν.
Τὰ πτερὰ κτυπᾷς καὶ τρύζεις,
ὅτ' εἰς τῆς γνωστῆς σου ῥίζης
δὲν μ' εὐρίσκεις τὴν σκιάν.
Ἄνεσπάσθ' ἡ ῥίζα τώρα,
κ' ἐγὼ φεύγω πλανηθεῖς.
Φλογὸς κύματα παμβόρα
ἐξεχύθησαν, κ' ἡ χώρα
σποδὸς ἔγινεν εὐθύς.

—

Κλαίετε, ὦ φίλοι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἓν ὅλοι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Πάντα περίξ ἐρημία.
Φίλος, σύντροφος κἀνείς.

Δέν ὑπάρχει γνωριμία,
οὐδὲ χαιρετᾷ καμμία
τὸν ποιμένα ποιμενίς.
Δέν βελάζει τὸ ἀρνίον
καὶ ἡ αἶξ ὅταν φανῶ·
οὐδ' ἀναπηδᾷ ὁ κύων
ἐὰν ἔρχωμαι πλησίον,
ἢ ἐὰν τὸν προσφωνῶ.

—

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἐν ὅλῃ συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Κλαύσατε, καλαὶ Δρυάδες,
μαυροφόρησον, ὦ Πᾶν.
Ἔρημ' εἶν' αἱ πεδιάδες,
αὐχμηραὶ εἶν' αἱ κοιλάδες,
ἄχρουν καὶ νεκρὸν τὸ πᾶν.
Ὅπου ἄνθη, ἤδη βάττοι·
βάλτος εἶν' ἡ πεδιάς.
Γυμνὴ ἴστατ' ἡ ἐλάτη
ἥτις, παχυφυλλοτάτη,
πρὶν ἐσκόρπιζε σκιάς.

—

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.

Εἰς ἐν ὄλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Φεῦ! Φωνὴ τὸ οὔς μου μέλλει
νὰ προσβάλῃ ξενικὴ,
καὶ οὐχὶ τὰ γνωστὰ μέλη,
ρέοντα καθὼς τὸ μέλι
εἰς τὸ σίμβλον τὸ γλυκύ.
Τ' ὄμμα τὸ θολὸν θὰ κύψῃ
πρὸς τὴν γῆν τοῦ δυστυχοῦς,
λησμονῆσαν φῶς καὶ ὕψη,
μέχρις ὅτου τὸν καλύψῃ
ξένος καὶ ὀλίγος χοῦς.

—

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἐν ὄλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Κᾶν ἰτέα, κεκομμένη
ἐκ τοῦ κήπου μου ἐκεῖ,
εἰς τὸν τάφον μου ἄς μένη,
νὰ ῥιζώσῃ, καὶ νὰ ῥαίνῃ
δάκρυ ἐπ' αὐτὸν γλυκύ.
Ἄς φωλεύσ' εἰς τὴν ἰτέαν
καὶ ἡ ψάλτις ἡ πτηνὴ,

κ' εἰς τοῦ τάφου μου τὴν θέαν
κατὰ πᾶσαν αὐγὴν νέαν
γνωστὸν μέλος ἄς θρηνῇ.

—

Μοῦσαι φίλαι μου, θρηνεῖτε,
καὶ σεῖς Χάριτες, πικρῶς.
Βλέπουσαί με νὰ εἰπῇτε·
«Εἰς τὴν ξένην ἐδῶ κεῖται
ὁ πρὶν λάτρης μας νεκρός.»

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Εὔγε, φίλτατε Ἀμύντα. Εἶσαι ὄντως ἱκανὸς
πρὸς τὴν σύριγγ', ἂν θελήσης, νὰ ἐρίσης τοῦ Πανός·
ὄχι ὅπως ἦν αὐθάδης ὁ βουκόλος τῶν δασῶν
ὁ τὸν Φοῖβον προκαλέσας εἰς τὴν πάλην τῶν Μουσῶν.
Τὸν ἐξέδειρεν ἐκεῖνος, κ' ἡ ποινὴ του νουθετεῖ
πάντα πεφυσιωμένον νὰ ἡξεύρη τί ζητεῖ.
Ὅχι οὕτω. Σὲ αἱ Μοῦσαι, φίλτατόν των ὁπαδόν,
φέρουσ' εἰς τοῦ Ἑλικῶνος τὴν δαφνόσπαρτον ὁδόν.
Ἐκεῖ στέφανον ταῖς πλέκεις ἐκ τῶν ἱερῶν θαλλῶν,
καὶ σὲ στέφουσι κ' ἐκεῖναι, ψάλτην εὐγενῶν μελῶν.
Δέχθητι τὴν σύριγγά μου.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Ἄν τὴν λύραν μου δεχθῇς.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Εἶδες, ἔμεινα θαυμάζων ἄφωνος ὡς ὁ ἰχθύς.
Ἄφ' οὗ ἤκουσα ἐκεῖναι ν' ἀντηχῶσιν αἱ χορδαί,
μὴ ἐλπίσης πῶς ἐμπρός σου θενὰ ψάλω, ἀοιδέ.
Πλὴν τὴν δέχομαι. Ὅσάκις κρούεται, θὰ μοὶ φανῇ
εἰς αὐτὴν ὅτι προσάδει ἡ γλυκεῖά σου φωνή.

Ἐκεῖ βλέπεις τὰς ἐκτάσεις τῶν ἀνθοσκεπῶν γαιῶν,
 ὅπου κρέμανται οἱ κλάδοι λυσικόμων ἰτεῶν;
 Πλήρη κατοχὴν σοὶ δίδω τῆς παχείας ταύτης γῆς,
 νὰ τὴν ἔχῃς, νὰ τὴν σπείρῃς καὶ νὰ τὴν καλλιεργῇς.
 Καὶ τὴν ἄμπελον σοὶ δίδω. Ἄν δὲν λάμπῃ ὡς αἶ σαι,
 εἰς τὸν ἥλιον αἱ βότρυς καὶ αὐτῆς εἰσὶ χρυσαῖ.
 Ἐδῶ φέρε τοὺς ἀρχαίους τῆς λατρείας σου Θεούς·
 ἱδρυσον βωμοὺς εὐξόους, οἰκοδόμει τοῖς ναοὺς,
 κ' ἐπιδήμει καθὼς φίλος ἀδελφὸς ἐν ἀδελφοῖς,
 τῆς ζωῆς ἡμῶν μετέχων καὶ μετέχων τῆς ταφῆς.
 Ἀλλὰ βλέπω, ἀνατέλλει ἡ σελήνη ἀπ' ἐκεῖ,
 κ' εἶναι τῆς νυκτὸς ἡ δρόσος τὸ φθινόπωρον κακὴ.
 Ὁ Μενάλκας ἐκ τοῦ λόφου καὶ αὐτὸς ἀναχωρεῖ,
 καὶ τὸ ποίμνιόν μου μόνον πρὸς τὴν μάνδραν προχωρεῖ.
 Ἀγωμεν κ' ἡμεῖς.

ΑΜΥΝΤΑΣ

ὦ! πόσῃν ἔχω σοὶ τὴν ὀφειλήν!
 Βάλαμον εἰς τῆς καρδίας ἐπιπάσσεις τὴν οὐλήν.
 Ἀπὸ πάντων τῶν ὠρίμων, γλυκυτέρων μου καρπῶν,
 τῶν νεογενῶν ἀρνίων, τῶν τυρῶν μου τῶν νωπῶν,
 εἰς ἐκάστου μηνὸς τέλος κ' εἰς ἐκάστου τὴν ἀρχὴν
 τῆς εὐγνώμονος φιλίας θὰ σοὶ φέρω ἀπαρχήν.
 Ἀλλ' ὑπάγωμεν! Τῶν ἄστρων τὸ χρυσοῦν ἀστράπτει φῶς,
 καὶ ὁ ἥλιος κατῆλθεν εἰς τὴν Ῥόδον κεκυρῶς.

